

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director: **DIMITRIE ALEXANDRESCO**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Prim-Redactor: **EMANOIL DAN**

Licențiat în drept, avocat

Redactor-proprietar: **I. S. CODREANU**

Licențiat în drept și științe de Stat, avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla . . . 45 lei
6 luni 20 »
3 luni 10 »
streținătate 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

Apare de două ori pe săptămână
sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI, 5

Lângă Palatul Justiției

= TELEFON 16/98 =

A apărut **Vol. XI „Prescripția“**, de d-l profesor **D. Alexandresco**, cu care se încheie opera. **Prețul 18 lei.** Comenzile se primesc la acest ziar de d-l Codreanu, care servește la cerere toate volumele contra valoare. Pentru cele legate se va adăoga 3 lei, indicându-se felul legăturii, plus 1 leu pentru transport.

SUMARUL

— **Numiri în Magistratură**, de d-l **C. N. Toneanu**, avocat, fost Procuror general la Curtea de apel Iași;

— **In așteptarea unei măsurii**,... de d-l **Traian Alexandrescu**, președintele Trib. Caliacra;

JURISPRUDENȚA

— **Casație secția I**; **G. I. Jocu cu Sofia N. Diaconescu**. (Convențiunea matrimonială făcută de minorul care se căsătorește, nu este valabilă de cât dacă minorul a fost asistat la facerea ei de către persoanele al căror consimțământ este necesar pentru validitatea ei; iar nulitatea care rezultă din neobservarea art. 1231 c. civil este relativă, nu poate fi ridicată de cât de minor și ea se poate acoperi prin efectul unei confirmări exprese sau tacite, ori prin prescripția de 10 ani, cu o **Notă** de d-l Profesor **D. Alexandresco**;

— **Trib. Dorohoi**: (Creditorul, ca să poată cere înființarea unei poprii, trebuie să aibă o creanță certă, lichidă și exigibilă);

Rezumatele Jurisprudenței Curții noastre de casație

— **Casație s. I**: **Reparațiuni**. — **Reparațiuni mari și reparațiuni de întreținere**. — **Inlocuire de dușumele, de zidărie și de ferestre**. — Dacă asemenea reparațiuni se consideră ca reparațiuni mari. — Art. 545 și 564 c. civ.

— **Casație s. II**: **No. 1**: **Jurământ decizoriu**. — Dacă trebuie să fie scris și subscris de partea care-l deferă — **Precizarea punctelor prin încheierea tribunalului**. — **Înștiințare prin citație**. — **Lipsa părții**. — **Interpretarea lipsei ca refuz de a jură**. — Art. 237 și 239; **No. 2**: **Jurați**. — **Verdict**. — **Indreptare**. — **Aprobare prin semnătura primului jurat**. — Art. 75 pr. pen. și 122 pr. civ.

— **Casație s. III**: **Conturi**. — **Perceptor**. — **Verificarea conturilor**. — **Decizie dată de administrația financiară**. — **Apel la curtea de conturi**. — **Recurs în casație**. — **Admisibilitate**. — Art. 72 l. Curții de conturi și art 82 l. constat. contrib. directe.

Numiri în magistratură

«La noi în țară **abusurile cu numirile**, avansările, mutările și destituirile în magistratură sunt de toți cunoscute.... Unor păreri **politice**, unor relațiuni personale magistratul datorește azi numirea, unor păreri contrarii cari triumfă (!) va datoră mâine destituirea. Ei n'au nici dreptul de a se plânge, căci știau chiar în momentul în care primeau locul, servitutea de care era grevat. O asemenea magistratură ar putea să aibă în loc de **hotăriri de dat, ordine de executat** (cum chiar sa și întâmplat N. Aut.)... Magistratura trebuie să fie independentă. La noi mai ales unde am suferit mult de lipsa

de independență a magistraților, orice măsură de ocrotire trebuie să fie bine primită».

VICTOR ANTONESCU

Raportor al legii de organizarea jud. din 24 Martie 1909.

Astfel de sentimente avea actualul Ministru de justiție pentru magistratura noastră la anul 1909, care atunci ca și azi era **inamovibilă**. Sentimentele sale de atunci le împărtășesc eu azi în totul. A avut dreptate, aceiași stare de lucruri există, mai cu deosebire acum.

Mă voi ocupa de un caz excepțional, al unui ex magistrat care nu face decât a se ocupa cu dreptul, și care nu poate să și recapete locul din cauze așa zise morale, care, în adevăr, sunt necesarii unui magistrat tot atât ca și cunoașterea dreptului, căci dacă, în adevăr, lipsa de cunoștințe juridice face ca magistratura să fie un azil de invalizi mintali, lipsa de moralitate lipsește magistratura de prestigiul ce trebuie să l aibă.

Cazul de care voesc să mă ocup aci, este al unui magistrat inferior, foarte inferior, fost magistrat stagiar, însă foarte superior pentru postul său când e vorba de cunoștințe juridice, **Niculae Iliescu**. El nu face, pe cât se vede decât să scrie și scrie bine, scrierile sale și hotăririle ce redactă ar face onoare, nu unui magistrat stagiar, dar oricărui magistrat. În 1907-1908 îl găsim student, redactând «*Revista cursurilor dela doctoratul în drept*». Obținând licența în *drept și filozofie*, la 1909 îl vedem numit magistrat stagiar la Tecuci, unde îl vedem publicând sentințe *redactate de el* ca magistrat stagiar în *Curierul Judiciar* din 1911 No. 16, 34, 40, și 43; în *Dreptul* din 1910 No. 3, 6 și 27; în *Revista Critică* No. 2, care i face elogii. A trecut ca magistrat stagiar doctoratul I-ii la Facultatea de Iași. Am credința că un om care muncește astfel, este și moral; numai prin excepție se poate întâmpla în altfel. În fine, a publicat anul trecut o lucrare importantă: «*Transformarea dreptului de proprietate dela fondarea Romei până în zilele noastre*»,

care ar face onoare oricărui magistrat de orice treaptă ar fi!

Acest ex magistrat, a avut un *incident*, mai binezis *accident* pe când era magistrat la Bârlad. A fost lovit în stradă de un comerciant care zicea că apără pe o doamnă din societatea Bârlădeană de ofensa făcută ei de magistrat, la care lovitură a răspuns și el cu o lovitură fiind în legitimă apărare. Va să zică un scandal în public, un accident care putea să se întâmple ori cui. Pe când eram Procuror-general la Iași mi se trimite actele și plângerile spre a raporta. N'am ezitat un moment, căci cunoscând valoarea lui juridică, nu m'a preocupat decât scandalul întâmplat și am cerut prin raportul meu ca să fie mutat din localitatea în care accidentul a avut loc, ca să nu fie expus și la alte neplăceri, să nu i se dea vr'o pedeapsă alta, fiindcă'l cunosc ca un magistrat meritoriu, laudându-l Ministerului, așa cum era și drept, ci numai să fie mutat. A fost mutat în Dobrogea și aflu acum că pe lângă mutare i s'ar fi luat și leafa pe 15 zile. A fost dar destul de aspru pedepsit față cu faptul petrecut, putând fi și o înscenare contra sa în ce privește pretinsa insultă adresată d-nei din Bârlad.

Sunt ani de zile decând Nicolae Iliescu voește să reintre în magistratură și tot'dauna i se răspunde cu raportul Procurorului-general din Iași, că a insultat în stradă pe d-na X, și de aceia nu mai poate fi reprimat. Atunci bietul om, naiv, crezând că acesta este motivul întemeiat al nenumirei sale în magistratură a început o campanie judiciară să stabilească că Polițaiul a comis o calomnie când a atestat prin procesul-verbal ce a adresat atunci, că a insultat pe d-na X., proces care a stabilit până la oarecare punct înscenarea, căci deși polițaiul a fost achitat, fiindcă n'a avut «intenția» de a comite delictul de calomnie, dar nevinovăția lui Iliescu pare demonstrată, cu atât mai mult cu cât un judecător a fost de opinie a i se acorda daune interese de către Polițaiu și Doamnă.

Este însă o naivitate credința ce Iliescu o are că din cauza întâmplării dela Bârlad nu poate reintra în magistratură. Cauza este însă aceea pe care o arată însăși d-lui Victor Antonescu la 1909 «la noi în țară abuzurile cu numirile sunt de toți cunoscute....» Dacă ar fi avut Iliescu mai mult simț practic să găsească pe *cineva din partid* de mult era numit. Cine, în adevăr, nu cunoaște greșeli mai grave, comise de unii magistrați și cari nu i-a împiedicat a fi menținuți și chiar a ajunge la cele mai înalte demnități în magistratură, grație politicei, această plagă, care face din magistrați «agenți cari numai au hotăriri de dat, ci ordine de executat».

Cunosc un magistrat, care fusese pedepsit pentru

incapacitate de Ministru, și nu a fost împiedicat ca acelaș Ministru să'l înainteze spre uimirea tutulor bunilor magistrați cărora le usurpă locul.

E un magistrat care e cunoscut că joacă cărți, că în cariera lui are 2 scandaluri pe timpuri, scandaluri celebre, ceea ce nu l'a împiedecat a rămâne în magistratură, căci se vede că aceasta nu constituie o incompatibilitate. Altul a fost dat judecăței, că s'a împrumutat cu de 15 ori leafa, și achitat, rămâne în magistratură căci nici acesta nu e un caz de incompatibilitate și alte cazuri cari vor face obiectul unui studiu separat. Ei bine, numai Iliescu, pentru accidentul din Bârlad nu poate reintra în magistratură? Mi se pare o nedreptate strigătoare la cer, dacă numai această întâmplare se opune la nenumirea lui. Poate că d-l Ministru se va gândi la el, sau poate Consiliul superior, căci e bine ca cei ce se disting să fie recompensați.

C. N. TONEANU

Avocat, Galați

In așteptarea unei măsuri....

O penibilă afacere, care a costat cariera unui magistrat distins, judecat zilele trecute de Consiliul superior al magistraturei, pune din nou în discuție una din cele mai serioase chestiuni, cari ating latura morală a magistraturei. E vorba de jocul de cărți, de această patimă nenorocită, care a eclipsat atâtea frumoase inteligențe, care a știrbit atâtea bune reputațiuni și cari a pregătit pentru mulți cel mai sfașietor și dureros epilog de carieră.

Nu știu dacă s'ar putea scri vre-odată câtă rușine, câte lacrimi și ce noian de nenorociri a adus după dânsul vițiul fatal al jocului de cărți, care alterează sentimentul de demnitate, crează apropieri nenorocite și dubioase și mortifică cu desăvârșire simțul superior al stăpânirii de sine, grație căruia omul are putință să și direcționeze, în mod rațional și sănătos, impulsunile gândurilor și inimei lui?

În cariera mea de magistrat am asistat la atâtea drame judiciare, a căror obârșie a fost numai pasiunea jocului de cărți. Și dacă am compătimit nenorocirea și am reprimat în același timp culpabilitatea celui rătăcit, nu am putut să'mi stăpânesc nici izbucnirea unui legitim sentiment de revoltă, văzând că în vremurile noastre de înaltă moralitate juridică, când teoria negațiunii dreptului de îmbogățire fără cauză și a asigurat desăvârșitul ei triumf, legiitorul nu a îndrăsnit încă să dea o sancțiune drastică celui mai mârșav și mai ilicit dintre mijloacele de îmbogățire în dauna altuia.

Jocul de cărți trebuie considerat ca o infracțiune, pentru că existența și toleranța lui este consacrarea

unui fapt vădit anti-social și fonciarmente delictuos, acela că cine-va se poate îmbogăți fără muncă și că situațiunile și mulțumirea unora pot avea la fundamentul lor ruina și despoirea celor-alți.

Această monstruoasă concepție este contrarie ordinii de morală și de drept, pe care trebuie să se razeme ori-ce alcătuire socială.

Jocul la noroc, suspectat în ochi legiuitorului civil care a refuzat să-l sancționeze printr-o acțiune în justiție, nu are nici-o rațiune de a fi îngăduit, în afară, poate numai de aceea că morala legislativă curentă socotește că prilejurile de îmbogățire fără cauză sunt prea puțin numeroase în actuala noastră organizație politică, socială și economică.

Un început de legiferare s'a făcut pentru reprimarea jocului de cărți prin legea organizării judecătorești, care interzice magistraților, sub pedepse disciplinare, jocurile de noroc.

Din nefericire, acest text de lege nu a fost respectat niciodată, de oarece sunt magistrați cari oficiază la masa verde cu un cult profesional, pe care l-ar invidia meseria lor oficială, și de oarece, până acum, nu s'a făcut act de autoritate și nu s'a amintit în mod energic celor cari își bat joc de dispozițiunile prohibitive ale legii, că tocmai ei sunt cei chemați să asigure respectul și aplicarea legilor.

Magistratul, cunoscut ca jucător de cărți, nu poate inspira încredere celor pe cari îi judecă, își pierde pe nesimțite conștiința sa profesională și de om, neglijează îndatoririle ce-i incumbă și își cheltuiește nervii și inteligența nu pentru scopul public în vederea căruia a fost numit, ci spre a găsi noi mijloace cari să-i asigure satisfacerea covârșitoarei sale pasiuni.

Seriu aceste rânduri fără nici-un gând de dușmănie sau de răutate și fără pretenția de a fi cenzorul moravurilor magistraturei, ci numai sub impresia dureroasă pe care mi-a produs-o cazul magistratului judecat, în care mă deprinsesem să văd personificarea corectitudinii de om și profesionist și în privința căruia am credința că marea greșală săvârșită nu ar fi fost cu puțință, dacă glasul patimei nenorocite și neînfrănată nu l-ar fi indemnât să treacă peste limitele actelor cari sunt îngăduite.

Cred că este timpul de a se lua măsuri serioase pentru stărpirea acestui rău, căci nu se poate tolera ca bunul renume al magistraturei noastre să fie știrbit prin actele de ușurință ale câtor-va.

Magistratura s'a arătat întotdeauna demnă de întreaga încredere a țării și tocmai în scopul, de a nu se aduce o cât de mică atingere acestei frumoase situațiuni morale, se impune o reacțiune.

Nu mă îndoiesc că membrii consiliului superior, cărora le-a fost deferit spre judecată cazul ne-

norocit, semnalat mai sus, precum și șeful departamentului justiției, au apreciat îndestul răul, care decurge din nerespectarea dispozițiunilor privitoare la oprirea jocului de cărți.

Avem cu toții cea mai deplină încredere că măsuri de înfrânare se vor lua cât mai curând căci trecutul și întreaga personalitate a înalților magistrați din Consiliu cât și sollicitudinea actualului ministru de justiție pentru magistratură sunt o garanție că lucrurile nu vor rămâne fără nici-o urmare.

Nu se poate obiecta că măsurile corective, ce s'ar lua pentru efectivă oprire a jocului de cărți, ar avea un caracter tutelar și jignitor, întrucât aceste măsuri nu pot fi privite decât ca sancțiunea unui principiu înscris în lege și în afară de aceasta, practica vieții sociale ne-a convins de mult, pe acei cari distribuim dreptatea, că postulatul Kantian al imperativului categoric este sinonim pentru mulți oameni cu perspectiva sancțiunilor penale sau disciplinare.

Aceste măsuri pe lângă caracterul lor îngust de priveghere constituiesc, în prim loc, o serioasă îngrădire a unui mare și necontestat interes moral al magistraturei.

Un serios control, exercitat prin inspectorii judecătorești și procurorii generali¹⁾, urmat de reprimarea imediată a abaterilor constatate, ar da rezultate în cel mai scurt timp și atât justiția, cât și cei contrariați în pasiunea lor, ar avea totul de câștigat.

Jocul de cărți trebuie să fie, cu desăvârșire, interzis magistraților, căci la masa verde se pierd nu numai banii, dar și părțile cele mai bune ale sufletului nostru, iar acei cari reușesc să se ridice cu punga încărcată pleacă aproape întotdeauna, grație unui nedesmințit și firesc fenomen de compensație, cu conștiința ușoară, atât de ușoară, încât în cumpăna datoriei nu cântărește nimic sau prea puțin lucru.

TRAIAN ALEXANDRESCU

Președintele Tribunalului Caliacra

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I

Audiența dela 28 Noembrie 1914

Președinția d-lui **C. R. MANOLESCU**, Președinte

Gh. I. Jocu cu Sofia N. Diaconescu

Convențiuni matrimoniale. — Convențiuni făcute de minor prin contractul de căsătorie. — Condițiuni cerute pentru validitatea lor. — Nulitatea ce rezultă din neobservarea acelor condițiuni. — Nulitate relativă. — Acoperirea ei prin efectul unei confirmări exprese sau tacite, ori prin prescripția de 10 ani. — (Art. 1231, 1161 și 1900 C. civil).

1. După art. 1231 C. civil, convențiunea matrimonială făcută de minorul care se căsătorește,

¹⁾ Aleși, bine înțeles, nu dintre aceia cari ies dimineața dela Cluburile unde ei însăși joacă cărți. (N. R.).

nu este valabilă decât dacă minorul a fost asistat la facerea ei de către persoanele al căror consimțământ este necesar pentru validitatea căsătoriei.

2. Nulitatea, care rezultă din neobservarea dispozițiilor art. 1231 C. civil, având de scop de a apăra pe o persoană determinată, adică pe minor, care este incapabil, această nulitate este relativă în sensul că actul nu este inexistent deplin drept, ci numai anulabil după cererea minorului, și o asemenea nulitate poate să dispară prin efectul unei confirmări exprese sau tacite sau prin expirarea termenului de zece ani, pe care îl are fostul minor de a exercita acțiunea în resciziune (art. 1161 și 1900 C. civil), contra convențiilor făcute în contractul de căsătorie.

Decizia 573/914.—Casată, după recursul făcut de Gh. I. Jocu, decizia Curții de apel București s. III, No. 225/913, dată în proces cu Sofia N. Diaconescu.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d-l consilier I, N. Stambulescu;

Pe d-nii avocați P. P. Poni și I. Hera în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-nii avocați Teodor Seimeanu și Chiulescu în combateri;

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Violarea art. 1231 și 131 C. civ. cu exces de putere. G. Jocu a fost chemat în judecată de Sofia Diaconescu pentru restituire de dotă; a fost condamnat de Trib. în lipsă, iar în apel invoacă nulitatea actului dotal pe motiv că fiind minor la autentificarea lui și nefiind asistat de persoanele arătate în art. 131 C. civil actul este făcut fără consimțământ și cu atâta mai mult, actele dotale fiind acte solemne, lipsa ori-căreia din cerințele legii face actul inexistent

Curtea după ce recunoaște, în drept că actul dotal este un act solemn, și că lipsa uneia din condițiile necesare la confecționarea lui îl declară inexistent, prin violarea principiului și textelor de mai sus, declară că în speță, întrucât actul a fost autentificat, cuprinde toate condițiile esențiale existenței lui și că solemnitatea se acopere prin autentificare, chiar când lipsește consimțământul părților

Curtea, pe lângă violarea legii, comite și un exces de putere, stabilind că elementele necesare solemnității unui act se pot substitui unul altuia, deci autentificarea poate înlocui consimțământul.

Mai comite exces de putere stabilind că actele solemne, cărora le lipsește elementele necesare solemnității, sunt numai anulabile, deci, li se poate opune prescripția din art. 1900 Cod. civ. atunci când nu s'a făcut cerere de anulare în termenul acestui articol, ca și cum nulitatea unui act solemn ar depinde de voința părții și termenul de prescripție ar începe a curge de la facerea actului, iar nu de când a luat naștere obligațiunea căci am susținut că prescripția în ori-ce caz, începe a curge de la desfacerea căsătoriei când a luat naștere obligațiunea de restituirea dotei, iar nici de cum de la facerea actului dotal)

Având în vedere că din decizia supusă recursului se constată că ambele instanțe de fond au admis acțiunea

prin care intimata în recurs, Sofia Diaconescu, a cerut ca recurentul, fostul ei soț, să fie obligat a-i restitui dota sa, în valoare de 9500 lei;

Având în vedere că, înaintea Curții de apel, recurentul s'a apărat susținând că el, fiind minor în momentul constituirei dotei, n'a fost asistat la contractul matrimonial de persoanele chemate de lege să-l asiste la căsătorie astfel că actul dotal este inexistent;

Că Curtea de apel a respins acest mijloc de apărare pe motiv că actul dotal nu este inexistent ci numai anulabil din cauza lipsei de consimțământ al persoanelor chemate să consimtă la căsătoria recurentului, însă dreptul său de a cere nulitatea aceluia act este prescris conform art. 1900 C. civil deoarece au trecut mai bine de zece ani dela data decând recurentul a devenit major;

Considerând că, conform art. 1231 C. civil, convențiunea matrimonială făcută de minorul care se căsătorește, nu este valabilă, decât dacă minorul a fost asistat la facerea ei de către persoanele al căror consimțământ este necesar pentru validitatea căsătoriei;

Considerând că nulitatea care rezultă din neobservarea acestei dispozițiuni de lege, având de scop de a apăra pe o persoană determinată, adică pe minor care este incapabil, această nulitate este relativă. În sensul că actul nu este inexistent deplin drept, ci numai anulabil după cererea minorului;

Că, de aci rezultă că o asemenea nulitate poate să dispară prin efectul unei confirmări exprese sau tacite, ori prin expirarea termenului de zece ani, pe care îl are fostul minor, conform art. 1161 comb. cu art. 1900 C. civil, de a exercita acțiunea în resciziune contra convențiilor făcute în contractul de căsătorie;

Considerând că această prescripțiune a dreptului minorului de a cere nulitatea actului dotal, presupunând o confirmare tacită a actului din partea minorului, ea nu poate să curgă decât dela desfacerea căsătoriei;

Că în adevăr, din cauza principiului imutabilității convențiilor matrimoniale, termenul acestei prescripții nu poate începe să curgă dela data ajungerii minorului la majoritate, căci ar fi a se permite ca, în timpul căsătoriei, să se poată admite confirmarea unei convențiuni matrimoniale nule, ceace este inadmisibil, conform principiului enunțat mai sus;

Că, după desfacerea căsătoriei încetând acest caracter de imutabilitate confirmarea expresă fiind posibilă se poate concepe și o confirmare tacită a actului dotal nul și, deci, dela această dată poate să înceapă a curge termenul prescripției de zece ani;

Considerând că obiecțiunea ce se face, că actele încheiate între soți sau de unul din ei cu cel de al treilea nu pot fi lăsate în incertitudine în tot timpul căsătoriei și chiar zece ani după desfacerea ei este neîntemeiată deoarece o asemenea incertitudine există în toate cazurile în care legea permite exercițiul unei acțiuni în nulitatea sau stricarea unei convențiuni;

Considerând că, în speță, Curtea de apel a făcut o gresită aplicare a art. 1231 și 1900 C. civil, când a decis că dreptul recurentului de a cere nulitatea actului dotal este prescris făcând să curgă această prescripție dela ajungerea recurentului la majoritate;

Că, prin urmare, motivul de casare este întemeiat din acest punct de vedere;

Pentru aceste motive, Curtea casează, etc.

OBSERVAȚIE.—Minorul fiind, în principiu, incapabil de a contracta, ar fi trebuit să fie incapabil de a face și o convenție matrimonială. Prin excepție, minorul capabil de a se căsători, adică care are vârsta legală sau care a dobândit o dispensă conform legii¹⁾, poate însă să facă

¹⁾ Contractul matrimonial încheiat de minor înainte de a dobândi dispensa legală (art. 128 Cod. civil), ar fi nul, chiar dacă cei în drept ar fi dat consimțământul lor. Asemenea

o convenție matrimonială cu asistența persoanelor a căror consimțământ este necesar la validitatea căsătoriei (art. 1231 C. civil).

Două condiții sunt deci necesare pentru ca minorul să poată face o convenție matrimonială:

1° El trebuie să fie capabil de a se căsători; 2° el trebuie să fie asistat la facerea acestei convenții de persoanele al căror consimțământ este necesar la validitatea căsătoriei.

S'a permis minorului, capabil de a se căsători, de a-și face contractul său matrimonial, pentru că acesta este mijlocul cel mai sigur de a se înlesni căsătoriile, pe care legea a înțeles a le favoriza. Or, cine voește scopul voește neapărat și mijloacele. *Qui veut la fin veut les moyens.*

Nu s'a permis însă minorului de a-și face convenția sa matrimonială fără existența celor chemați a consimți la căsătoria lui, pentru că altfel el ar fi fost, de cele mai multe ori, victima pasiunii sau inexperienței sale.

Se naște însă întrebarea: care este însă soarta contractului matrimonial, făcut de un minor în lipsa uneia măcar din cele două condiții mai sus expuse? Din art. 1231 și 1161 rezultă că contractul nu este valid. Legea neexplicându-se însă asupra caracterului acestei nulități, chestiunea este din cele mai controversate și ne găsim în fața a două sisteme opuse: sistemul nulității absolute, îmbrățișat de jurisprudența franceză și de o mare parte din doctrină, și acela al nulității relative, îmbrățișat de Curtea noastră de casație prin importanta decizie ce publicăm astăzi.

Intre aceste două sisteme opuse admitem fără șovăire sistemul nulității absolute. Acest sistem se întemeiază, în adevăr, pe următoarele argumente:

1° Pe însuși textul art. 1231, după care convențiile matrimoniale făcute de un minor sunt *valabile* numai sub condiția ca el să fie capabil de a se căsători și să fie asistat, la facerea lor, de acei în drept.

2° Contractul de căsătorie fiind un contract solemn, toate formalitățile prescrise de lege sunt cerute sub pedeapsă de o nulitate radicală, adică a inexistenței contractului. Astfel, art. 1224-1226 din codul civil determină stipulațiile care nu pot figura în acest contract și, după părerea tuturor, aceste prohibiții sunt sancționate printr'o nulitate radicală. De asemenea, art. 1228 C. civil determină forma contractului matrimonial și mo-

contract n'ar putea deci fi validat printr'o dispensă dobândită mai în urmă. Aubry et Rau, VII, § 502, pag. 487 (ed. a 5-a) și V, pag. 242 (ed. a 4-a); Odier, *Contrat de mariage*, II, 604, p. 12; Rodière et Pont, *Idem*, I, 40; Pacifici-Mazzoni, *Istituzioni di diritto civile italiano*, IV, p. 697, nota 1 (ed. a 4-a). Iată cum se exprimă acest din urmă autor: «*E necessario che la dispensa sia stata ottenuta prima della stipulazione del contratto nuziale, altrimenti sarebbe nullo e non si convaliderebbe colla dispensa posteriore susseguita dalla celebrazione del matrimonio*».

mentul când el trebuie să fie făcut, *sub pedeapsă de nulitate*, sancțiune care nu figurează în textul corespunzător francez (art. 1394). Art. 1229 arată formele prefacerii convențiilor matrimoniale, precum și momentul când ele pot fi schimbate și, după părerea unanimă a autorilor, modificările ce s'ar aduce unei convenții matrimoniale contrar dispozițiilor acestui text, ar fi radical nule. În fine, art. 1232 C. civil fixează momentul când o convenție matrimonială începe a și produce efectele sale, adică din ziua celebrării căsătoriei înaintea ofițerului stărei civile, de unde rezultă că orice stipulație contrară ar fi radical nulă. Or, textele menționate fiind sancționate printr'o nulitate radicală, aceeași nulitate trebuie să existe și în privința art. 1231, care nu este redactat în termeni mai puțin energici.

Legiuitorul s'a depărtat deci, de astă dată, dela teoria nulităților relative cu privire la actele făcute de un minor (art. 952). Contractul matrimonial fiind, în adevăr, un contract solemn, legea a voit ca orice viciu de formă să atragă nulitatea lui radicală; și de astă dată nulitatea nu se mai întemeiază pe leziune sau incapacitate, ci pe simpla omisiune a unei condiții esențiale.

Contractul matrimonial interesând nu numai pe soți, dar și pe terții, eră natural ca el să fie hotărît în mod definitiv înainte de căsătorie, pentru ca toți să cunoască drepturile ce vor avea în contra soților, la caz de a contracta cu ei. Or, în sistemul care conferă minorului o acțiune în anulare pentru vicii de formă și care respinge nulitatea radicală, se desființează caracterul neschimbător și imutabil al contractului matrimonial; căci dacă minorul este stăpânul acțiunii sale, contractul își va avea ființă de câte ori el nu o va exercita, acest contract căzând în cazul contrar; pe când în sistemul nulității absolute, nicio incertitudine nu mai este cu putință. Contractul fiind, în adevăr, radical nul, soții sunt din capul locului căsătoriți sub regimul de drept comun și terții pot contracta cu ei fără niciun pericol.

Acțiunea în resciziune, admisă de unii autori, se întemeiază pe termenii art. 1161 care, cu adevărat, vorbește de acțiunea în resciziune, însă știm că legiuitorul nu are în această privință o terminologie precisă și că acțiunea în resciziune nu se referă întotdeauna la leziune¹⁾. Când art. 1161 zice că minorul nu are acțiunea în resciziune contra convențiilor făcute în contractul său de căsătorie, dacă acest contract a fost făcut cu consimțământul și asistența celor în drept, aceasta însemnează că el nu poate să invoace nulitatea contractului.

¹⁾ Vezi tom. VII al Coment. noastre, p. 1 și 2, *ad notam*

Cât pentru opinia care conferă minorului o acțiune în anulare pentru vicii de formă, ea nu are niciun temei juridic, fiindcă dacă, cu adevărat, există un viciu de formă în omisiunea uneia din condițiile cerute de art. 1231 C. civil, acest viciu trebuie să atragă inexistența contractului, pentrucă, încă odată, în specie este vorba de un contract eminentemente solemn. În acest senz se pronunță jurisprudența franceză.

«Considerând, zice foarte bine Curtea de casație din Franța, că după art. 1394 C. civil (1228 C. civ. român), orice convenție matrimonială trebuie să fie redactată printr'un act autentic, înainte de căsătorie, ne mai putând fi scimbată în urma celebrării căsătoriei;

«Considerând că solemnitatea și imutabilitatea pactului matrimonial nu interesează numai pe soți, pe familiile ce se unesc și pe copiii ce au a se naște din această căsătorie; ele interesează și pe terții în relațiile lor cu soții și cu reprezentanții acestor din urmă;

«Că, după art. 1398 C. civil (1231 C. civ. rom.), convențiunile făcute prin contractul său matrimonial, de către minorul capabil de a se căsători, nu sunt valabile decât dacă el a fost asistat de persoanele al căror consimțământ este necesar la validitatea căsătoriei;

«Că dacă ar atârna de soț care, în urma căsătoriei, ar fi contractat cu un terțiu, de a face să cadă sau de a lăsa să subziste convenția matrimonială, după cum ar propune sau n'ar propune nulitatea ei, condiția terțiilor ar rămânea veșnic necertă; așa că, în privința lor, pactul matrimonial n'ar mai avea caracterul de imutabilitate ce-i conferă legea;

«Că, în această materie, nu este loc a se face aplicarea regulei în virtutea căreia numai minorul poate să atace actele consimțite de el în afară de marginile capacității sale, și că terții trebuie să poată și ei propune nulitatea contractului matrimonial, conform interesului ce-l au, etc.»¹⁾

Tot în acest senz se pronunță și o mare parte din doctrină²⁾.

Consecințele nulității absolute sunt următoarele:

1° Contractul matrimonial fiind în specie inexistent, soții sunt căsătoriți sub regimul de drept comun care, la noi, este regimul separațiunii de bunuri³⁾.

1) Cas. fr. D. P. 55. 1. 103; Sirey, 55. 1. 348; Sirey, 72. 1. 281; D. P. 72. 1. 346; Sirey, 80. 1. 166; D. P. 80. 1. 415; C. Nimes și Rennes, Sirey, 72. 2. 181; D. P. 79. 2. 1, etc.; Trib. Dolj și Ilfov, *Dreptul* din 1890, No. 81, pag. 649 și din 1911, No. 77, pag. 613, etc.

2) Vezi Thiry, *Cours de droit civil*, III, 252, p. 269 urm. și *Du contrat de mariage des mineurs*, p. 33 și urm.; Demolombe, XXIII, 433; Mourlon, III, pag. 10, nota 1 (ed. Demangeat); Planiol, III, 839; Guillouard, *Contrat de mariage*, I, 316 urm.; Baudry et Surville, *Idem*, I, 308, pag. 219 urm. (ed. a 3-a); Bertauld, *Questions pratiques et doctrinales de Code Napoléon*, I, 600 urm., p. 468 urm. (monografie publicată mai întâi în *Revue critique de jurisprudence*, tom. XXI, anul 1862, p. 195 urm.); Valette, *Mélanges de droit et de jurisprudence*, II, pag. 138 urm. (consultație dată în favoarea lui Otto Stern); Daniel de Folleville, *Traité du contrat pécuniaire du mariage*, I (singularul volum apărut), 112 urm.; Pand. fr., v^o *Mariage*, 3300 urm., etc.

3) Cpr. Pand. fr., v^o *cit.*, 3325; Planiol, III, 840; Laurent, XXI, 36; Guillouard, *op. cit.*, I, 320. Cpr. Trib. Mehedinți, *Curierul Judiciar* din 1902, No. 68, pag. 565 urm. (cu observ. noastră), etc.

2° Orice parte interesată, adică atât soțul incapabil cât și cel capabil și chiar terții, care au contractat cu soții, vor putea propune oricând, în timpul căsătoriei, inexistența contractului⁴⁾.

3° Contractul matrimonial încheiat de minor fiind în specie inexistent, nu poate fi confirmat nici în mod expres, nici în mod tacit⁵⁾. El va trebui deci să fie refăcut în formele legale, înaintea celebrării căsătoriei (analogie din art. 1168 aplicabil tuturor contractelor solemne în genere).

Nici celebrarea căsătoriei nu va putea fi considerată ca o confirmare tacită, pentrucă este un act independent de contractul matrimonial, iar nu executarea acestui contract⁶⁾.

Nici prescripția statornicită de art. 1900 C. civil nu este aplicabilă în specie, fiind știut că această prescripție este o confirmare tacită⁷⁾.

Iată cum se exprimă în această privință un autor:

«Viciile contractului matrimonial pot ele fi stinse prin tăcerea păstrată timp de 10 ani dela celebrarea căsătoriei, cu alte cuvinte, prin prescripția de 10 ani, statornicită de art. 1304 C. civil (al nostru 1900)? Răspundem categoric: nu. Prescripția este în specie neputincioasă pentrucă ea constituie un fapt posterior celebrării civile a căsătoriei și pentrucă un contract matrimonial, nul înainte, nu poate să devie valid în urma celebrării căsătoriei. Este vorba în adevăr, în specie, de o nulitate de ordine publică, fiindcă ordinea publică este interesată ca legea matrimonială creată de părți să nu aibă nicio autoritate sau să aibă o autoritate absolută. Prescripția este, pe de altă parte, inadmisibilă în specie, din cauza dispoziției art. 2253 și 2256 C. civil (1880, 1881 C. civ. rom.), după care prescripția nu curge între soți sau este suspendată în timpul căsătoriei»⁸⁾.

4) Cpr. Daniel de Folleville, *op. cit.*, 117; Bertauld, *op. cit.*, I, 602 urm.; Cas. fr. D. P. 55. 1. 101; Sirey, 55. 1. 348, precum și alte decizii citate în Répert. Sirey, v^o *Contrat de mariage*, 410 urm. — Vezi însă Aubry et Rau, V, § 502, pag. 245, nota 30 (ed. a 4-a) și VII, pag. 491, nota 30 (ed. a 5-a).

5) Vezi Trib. Dolj și Covurlui, *Dreptul* din 1890, No. 81, p. 649 și din 1898, No. 33, pag. 274. Cpr. Cas. rom. Bult 1890, consid. dela p. 52. Vezi tom, VIII al Coment. noastre, p. 43 și 61.

6) Planiol, III, 844; D. de Folleville, *op. cit.*, 114, p. 147 urm.; Rodière et Pont, *Contrat de mariage*, I, 40 (care revine asupra primei sale opinii); Guillouard, *Idem*, I, 318; Aubry et Rau, VII, § 502, p. 479, text și nota 8 (ed. a 5-a); Ricci, *Corso teorico-pratico di diritto civile*, VII, 10, pag. 18 (ed. din 1907, revăzută de Ferdinando Caire), etc.

7) Vezi tom. VII al Coment. noastre, p. 70, 71 și tom. XI, pag. 269, text și nota 5. Cpr. Cas. rom. Bult. 1903, consid. dela p. 1349; Judec. ocol II rural din Câmpu-Lung, *Curierul Judiciar* din 1914 No. 63, p. 698; Planiol II, 1296; Bendant, *Oblig. et contrats*, 909, p. 558; Aubry et Rau, IV, § 339, p. 447, text și nota 3 (ed. a 5-a); Bufnoir, *Propriété et contrat*, pag. 650 și toți autorii.

8) Daniel de Folleville, *op. cit.*, 119, p. 153; Pand. fr., v^o *Mariage*, 3313 și toți autorii Cpr. Cas. fr. și C. Nimes, Sirey, 96. 1. 5. (cu nota lui Lyon-Caen); Sirey, 97. 2. 142; D. P. 97. 1. 25 (cu nota lui L. Sarrut); *Pand. Périod.* 97. 1. 273 și 2. 247, etc.

Nu numai confirmarea tacită, care rezultă din art. 1900 Cod. civil, este inadmisibilă în specie, dar și confirmarea care rezultă din executarea voluntară a actului. Cas. fr. D. P. 69.

Unii, între care și Curtea de casație, prin decizia mai sus reproducă, ar voi ca, cel puțin în urma căsătoriei, soțul incapabil sau moștenitorii lui să poată renunța la nulitatea contractului¹⁾.

După această din urmă teorie, admisă și de Curtea de casație prin decizia ce adnotăm, acțiunea în nulitate ar fi acoperită prin prescripția de zece ani, din ziua desfacerei căsătoriei (art. 1900)²⁾.

Adevărul este însă că confirmarea nu este cu putință nici în urma desfacerei căsătoriei. Ar fi straniu, în adevăr, ca să se poată valida un contract matrimonial tocmai atunci când nu mai există căsătorie, dându-se astfel viață unei legi care n'ar putea fi aplicată nici în prezent, nici în viitor.

Iată cum se exprimă, în această privință, un autor:

«On demande si la loi, qui n'a pas eu de vie pendant la période contemporaine du mariage, peut recevoir, quand le mariage ne subsiste plus, cette vie qui lui a manqué dans le temps qu'elle devait régir. Bizarre loi, qui ne s'appliquera ni au présent, ni à l'avenir, et qui s'appliquera encore moins au passé, si on ne veut la charger d'une rétroactivité impossible! Une loi pour les époux, quand ils auront cessé de l'être! Une loi d'apropos et d'opportunité qu'une loi posthume!»³⁾.

Soțul rămas în viață, moștenitorii aceluia săvârșit din viață, sau ambii soți, dacă a existat divorț, pot însă, în urma desfacerei căsătoriei, să reguleze drepturile lor conform contractului primitiv, care eră radical nul, căci aceasta nu este o confirmare a unui act inexistent, ci o convenție nouă și specială, care este validă, ca orice tranzacție făcută între persoane capabile de a dispune

1. 246; Sirey, 69. 1. 297; Pand. fr., *v^o cit.*, 3314; D. de Folleville, *op. cit.*, 118, pag. 151 urm.; Troplong, *Contrat de mariage*, I, 288. — *Contra*: Marcadé, V, art. 1398, No. 2; Arntz, III, 497, p. 250, etc.

Nulitatea contractului nu poate, de asemenea, fi ștearsă prin tăcerea minorului, devenit major, or cât de prelungită ar fi. Cpr. Guillouard, *op. cit.*, I, 318, p. 294; Pand. fr., *v^o și loco supra cit.* C. Bourges, Sirey, 57. 2. 299, etc.

¹⁾ Vezi Aubry et Rau, V, § 502, *in fine*, pag. 247 (ed. a 4-a) și VII, p. 494 (ed. a 5-a). «In urma desfacerei căsătoriei, zic acești savanți autori, este permis soțului incapabil sau moștenitorilor săi de a renunța la nulitatea produsă prin incapacitatea sa». Vezi și Pacifici-Mazzoni, *Istituzioni di diritto civile italiano*, IV, No. 178, p. 698 (ed. a 4-a).

²⁾ Vezi în acest din urmă sens, inadmisibil după părerea noastră, Boileux, *Comment. sur le Code Napoléon*, V, pag. 26 (ed. a 6-a din 1866); T. Huc, IX, 55, p. 68. «Prescripția de zece ani este singură admisibilă în specie, zice acest din urmă autor, însă punctul ei de plecare va fi desfacerea căsătoriei». Curtea din București, S-a III-a, prin decizia No. 225/913, care a fost casată, admisesse o teorie și mai stranie, făcând să curgă termenul de zece ani, în timpul căsătoriei, din ziua ajungerii minorului la majoritate, ceea ce nu admite niciun autor. Din acest punct de vedere, decizia Curței din București merită deci să fie casată.

³⁾ Bertauld, *Quest. pratiques et doctrinales de Code Napoléon*, I, 609, pag. 481. În acelaș sens, Guillouard, *op. cit.*, I, 291 și 317; D. de Folleville, *op. cit.*, 120, p. 154; Laurent, XXI, 33; Pand. fr., *v^o Mariage*, 3318, etc.

de drepturile lor și de a-și lichida pretențiile lor respective așa cum ele înțeleg⁴⁾.

Concluzia noastră este deci că o convenție matrimonială, nulă din cauza incapacității minorului, care a contractat-o, este lovită de o nulitate absolută, care nu poate fi confirmată nici în mod expres, nici în mod tacit, nici în timpul căsătoriei, nici în urma desfacerei ei, și care poate fi propusă de orice parte interesată timp de 30 de ani dela desfacerea căsătoriei.

Cu toată autoritatea ce au și trebuie să aibă deciziile de principiu ale Curței de casație și cu toate că unii autori admit sistemul nulității relative⁵⁾, pe care Inalta Curte l'a adoptat prin decizia de mai sus, respingem din toată convingerea această soluție pentru motivele mai sus expuse, nădăjduind că, cu altă ocazie, Curtea de casație se va reîntoarce la adevăratele principii, adică la sistemul nulității absolute. În orice caz, ar fi bine ca instanța de trimitere să refuze de a se conforma jurisprudenței Curței de casație, pentruca Inalta Curte să aibă a se pronunța în Secții-unite asupra acestei grave chestiuni.

D. ALEXANDRESCO

Iași

Tribunalul Județului Dorohoi

Audiența dela 26 Ianuarie 1915

Ordonanța No. 751

Poprire.—Creditor.—Creanță certă și lichidă.—(Art. 455 și urm. proc. civilă).

Creditorul, ca să poată cere înființarea unei popriri, trebuie să aibă o creanță certă, lichidă și exigibilă.

Tribunalul,

Având în vedere petiția prezentă înregistrată la No. . . . prin care d-l . . . cere să se poprească în mâinile d-lui . . . sumele ce le datorește;

Având în vedere că d-l . . . își întemeiază cererea de poprire pe contractul de societate în nume colectiv intervenit între d-sa și d-nii . . . și autentificat de Tribunalul Ilfov, Secția de Notariat sub No. . . .;

Văzând dispozițiunile art. 455 pr. civ.;

Având în vedere că conform acestui articol spre a se operă o poprire se cere acte care să constate în fa-

⁴⁾ Vezi Planiol, III, 845; Aubry et Rau, VII, § 502, pag. 480 (ed. a 5-a), p. 235 (ed. a 4-a); Baudry et Surville, *Contrat de mariage* I, p. 221, nota 1 (ed. a 3-a); Cas. fr. Sirey, 66. 1. 190; D. P. 66. 1. 350, etc.

⁵⁾ Vezi în acest din urmă sens, inadmisibil după părerea noastră, Arntz, III, 497; T. Huc, IX, 55; Vigié, III, 34; Marcadé, V, art. 1398, No. II; Colmet de Santerre, VI, 15 bis V; Rodière et Pont, *Contrat de mariage*, I, 46; Troplong, *Idem*, I, 288; Odier, *Idem*, II, 610; Répert. Sirey, *v^o Contrat de mariage*, 414; Aubry et Rau, VII, § 502, pg. 491 (ed. a 5-a); Zahariș, *Handbuch des französischen Civilrechts*, III, § 472, p. 184, nota 3 (ed. Crome); Laurent XXI, 35; Larmorbière, *Oblig.*, I, art. 1125, No. 6; Pacifici-Mazzoni, *Istituzioni di diritto civile italiano*, IV, 178, p. 698 (ed. a 4-a), etc.

voarea celui ce cere poprirea o creanță certă, lichidă și exigibilă, iar nu drepturi litigioase;

Având în vedere că contractul în baza căruia se cere poprirea de față nu constată o creanță în favoarea d-lui;

Că, deși acest contract este autentic, însuși petiționarul recunoaște că executarea lui face obiectul litigiului tradus în judecata tribunalului prin acțiunea introdusă de el în contra asociațiilor și de numi-

ții coasociați în contra sa, despre care tratează dosarul No.;

Considerând deci că, în asemenea împrejurări pentru a se lua măsuri de asigurare prin efectuarea poprirei cerute, urmează ca petiționarul să fie obligat la darea unei cauțiuni;

Că, apreciind asupra cauțiunii, o fixăm la ;
Pentru aceste motive,

(s) Președinte, **D. Dancu.**

Grefier (s) *G. Franc*

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE

CASATIE S. I

Recurentul D. M. Constantinescu prin d-l avocat N. G. Săita. Intimata Maria M. Constantinescu

Reparațiuni. — Reparațiuni mari și reparațiuni de întreținere. — Inlocuire de dușumele, de zidărie și de ferestre. — Dacă asemenea reparațiuni se consideră ca reparațiuni mari. — Art. 545 și 564 c. civ.

Prin art. 545 cod civil se prevede că reparațiunile zise de întreținere sunt în sarcina uzufructuarului, iar reparațiunile cele mari, rămâne în sarcina proprietarului, iar prin art. 546 se prevede anume cari sunt lucrările cari trebuie considerate ca reparațiuni mari, adăogându-se că toate celelalte reparațiuni sunt de întreținere.

Astfel, înlocuirile de dușumele, de zidărie și de ferestre, nefiind calificate ca reparațiuni mari, nu pot fi puse în sarcina proprietarului și, prin urmare, când Curtea de apel le consideră ca reparațiuni mari, violează dispozițiunile art. 545 și 546 cod civil. (*Cas. s. I, decizia No. 471 din 20 Octombrie 1914 prin care se casează decizia C. apel Craiova s. II, No. 182/913.*)

CASATIE S. II

Recurentul Gh. C. Ușurelu prin d-l avocat E. Munte. Intimata Efrosina Pr. Gripecu ș. a. prin d-l avocat I. G. Stoian.

Jurământ decizoriu. — Dacă trebuie să fie scris și subscris de partea care-l deferă. — Precizarea punctelor prin încheerea tribunalului. — Inștiințare prin citație. — Lipsa părții. — Interpretarea lipsei ca refuz de a jură. — Art. 237 și 239 pr. civ.

1. Legea ne cerând ca jurământul să fie scris și subscris de partea care-l deferă, ci numai ca punctele asupra cărora jurământul este dat să fie precizate, aceasta făcându-se prin încheerea care admite jurământul, urmează că dacă partea a fost înștiințată prin citație, că este chemată spre a i se deferi jurământul conform jurnalului tribunalului, această referire la jurnalul tribunalului, este de natură a deșteptă pe parte și a o pune în situațiune de a cunoaște punctele asupra cărora era chemată să jure și care erau anume determinate, așa că tribunalul considerând lipsa părții ca un refuz de a presta jurământul, nu violează nici un text de lege. (*Cas. II, decizia civilă 201 din 14 Noembrie 1914, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței Tribunalului Ialomița No. 125/914.*)

Recurentul Resid B. Iusuf prin d-l avocat C. M. Ciocazan. Ministerul Public prin d-l Procuror G-ral Sc. Popescu.

Jurați. — Verdict. — Indreptare. — Aprobare prin semnătura primului jurat. — Art. 75 pr. pen. și 122 pr. civ.

2. Semnătura primului jurat este necesară pentru a aprobă orice îndreptări în răspunsul juraților, căci cuvintele îndreptate, fără aprobare, urmând a se socoti ca și cum n'ar fi, este invederat că dacă acele cuvinte sunt substanțiale pentru validitatea răspunsului (în speță se îndreptase cuvântul *nu în da*), declarațiunea juraților rămâne izbită de nulitate. (*Cas. II, decizia penală 3086 din 2 Decembrie 1914 prin care s'a casat decizia C. cu jurați din Jud. Dolj No. 40/914.*)

CASATIE S. III

Recurenta Administrația Financiară Prahova prin d-l avocat C. Marinescu.

Intimatul N. M. Gibescu prin d-l avocat Gr. Dumitrescu. Ministerul Public prin d-l Procuror G-ral Sc. Popescu.

Conturi. — Perceptor. — Verificarea conturilor. — Decizie dată de administrația financiară. — Apel la Curtea de Conturi. — Recurs în casatie. Admisibilitate. — Art. 72 l. Curții de conturi și art. 82 l. constat. contrib. directe.

Art. 72 din legea pentru organizarea Curții de Conturi deschide calea recursului contra deciziunilor Curții de Conturi, atât contabililor sau garanților lor, cât și fiseului sau administrațiilor publice

Față cu această dispozițiune clară și categorică a legii, administrația financiară are dreptul să atace cu recurs în Casatie decizia Curții de Conturi dată asupra apelului făcut de un perceptor în contra deciziei Administrației Financiare de verificarea conturilor, și nu se poate deduce contrariul din art. 82 din legea de constatare și percepere a contribuțiilor directe, care, dispunând că Curtea de Conturi se pronunță definitiv, a înțeles că această instanță statuează ca ultimă instanță de fond, fără însă a ridica dreptul de recurs, care există tocmai în contra hotărârilor definitive, adică cari nu mai sunt susceptibile de a mai fi reformate prin vre-o cale ordinară de atac. (*Cas. III, decizia 350 din 12 Noembrie 1914 prin care s'a respins incidentul de inadmisibilitatea recursului contra deciziei C. de Conturi No. 485/913.*)